

Hồi 32

Phật Công Thạch Bản

Ninh Hoàng cũng đưa mắt nhìn lên núi! Từ trên đó, xuất hiện thật rõ trên sườn núi đầy tuyết trắng, có năm chấm đen đang lớn dần. Bọn ác ma chạy xuống với cước lực thật nhanh, chúng tỏ sau thời gian chờ đợi bọn chúng bây giờ rất nôn nóng.

- Vút! Vút!

Năm bóng đen nhưng lại có đến sáu người và lão bà họ Kiều Kim Liên là người đầu tiên chạm đất cho dù họ phải cố gắng thêm lão Phi Thiên Ma!

Nhìn rõ chàng, lão Phi Thiên Ma cười ngật nghẹo:

- Vậy là chúng ta vẫn gặp nhau phải không tiểu tử? Gặp là tốt, ha... ha... gặp muộn cũng là gặp, ha... Ha.

Tuy vừa mới bảo Tây Môn Nguyệt là chỉ mong được chạm mặt lũ ác ma nhưng chính Định Hoàng cũng rõ chạm mặt như thế này có khác nào chạm mặt tử thần. Muốn thoát chết chỉ có một con đường duy nhất, phải tận dụng toàn bộ nội lực cũng như trí lực tìm con đường sống giữa muôn ngàn con đường chết.

Tiền hạ thủ vi cường, Định Hoàng quắc mắt nhìn họ Kiều Tài Nhân cũng vừa vịn hạ thân:

- Phụ thân ta, Thoái Phi Kiếm Định Sách là do họ đích thân hạ thủ?

Kiều Tài Nhân bĩu môi khinh thị:

- Người cần biết để làm gì? Báo thù ư? Người đủ năng lực ư?

Định Hoàng vụt quát:

- Nguyệt muội! Đánh!

Và chính chàng động thân lao như tia chớp vào họ Kiều Tài Nhân:

- Đỡ!

- Vút! Vù... Vù...

Giờ mới rõ tại sao mù tỏ ra khinh thị, cái bĩu môi của mù vụt biến mất, thay vào đó mù cuồng nộ phát kinh:

- Giỏi thật! Hoá ra trước đây ngươi đã giả vờ như người bị suy giảm chân lực! Được, xem chiêu:

- Vù... Vù...

Mắt chàng vụt loé sáng khi ở bên cạnh cũng vang lên tiếng quát lạnh lạnh của Tây Môn Nguyệt:

- Lão Xạ Hồn, ta và lão phen này quyết phải phân thắng bại! Đờ!

- Vù...

Nghe đến đây là đủ, Định Hoàng bất ngờ thu kinh thứ nhất và thần tốc quạt nhanh kinh thứ hai:

- Vù... Vù...

Có tiếng lão Phi Thiên Ma chép miệng:

- Vậy là xong! Tiểu tử lợi hại hơn ta tưởng. Lập tức:

- Ấm!

Sau tiếng chấn kinh là tiếng thổ huyết của mù Kiều Tài Nhân:

- Ngươi, ọ...! Sao ngươi biết rõ yếu điểm của ta, ọ...

Nhị Lão Tổ, Tam Lão Tổ, cả hai không hện mà đồng, cùng lao ập vào chàng:

- Tiểu tử to gan! Đờ!

- Công phu của ngươi vụt tăng tiến, phải chăng là nhờ Phật Công Thạch Bản?

Hay mau giao ra!

- Vù... Vù...

- Áo... Áo...

Liếc nhìn về phía Phi Thiên Ma, Định Hoàng thấy sắc mặt lão ta ra chiều đăm chiêu tư lự, một cơ hội tốt cho chàng triệt hạ bớt vây cánh của lão.

Chàng bật cười ngạo mạn:

- Muốn ta giao ra ư? Thì đây đờ!

- Vù... Vù...

Hữu thủ quật kinh vào Nhị Lão Tổ và bất ngờ chàng quay người về phía Tam Lão Tổ:

- Sao lão dám dùng chiêu này, là chiêu ta đã chỉ ra chỗ sơ hở trước kia, đáng trách thật, đỡ!

- Vũ...

Việc chàng đột ngột thu hữu kinh làm cho Nhị Lão Tổ phải nhớ việc gì vừa xảy ra cho mục Kiều Tài Nhân! Do đó lão cũng thu kinh.

Phần Tam Lão Tổ, bị chàng vừa nói vừa hất tả kinh vào chỗ sơ hở của lão thật, lão bối rối bước lùi và tìm cách che chắn chỗ hở!

Không bỏ lỡ cơ hội, chàng vụt quay về phía Nhị Lão Tổ:

- Phục Ma Tam Thức! Đỡ! Đỡ! Đỡ!

Chàng dồn dập quật đủ ba kinh phục ma vào Nhị Lão Tổ.

- Vũ...

- Vũ...

- Vũ...

Có tiếng lão Phi Thiên Ma bật quát:

- Lùi lại ngay, ngươi không phải đối thủ của Phục Ma...

Nhị Lão Tổ thừa biết điều đó, lão đang nhảy lùi ngay cả trước khi nghe Phi Thiên Ma bảo lão lùi.

- Vút...

Tuy nhiên ý của Định Hoàng lại khác: nhân lúc Nhị Lão Tổ lùi, chàng tiến lên và thừa biết Tam Lão Tổ lảng lảng bám theo sau!

Vờ như không biết, chàng quật kinh vào Nhị Lão Tổ:

- Đỡ!

Vũ... Vũ...

Ngay sau khi Nhị Lão Tổ vì kinh hoàng phải vội vàng phát chiêu ngăn lại, chàng bất ngờ ngoặt kinh vào lão Phi Thiên Ma vừa lọt vào đúng tầm chưởng của chàng:

- Là ta nói lão đó! Đỡ!

Vũ... Vũ...

Phi Thiên Ma có một thoáng ngỡ ngàng nhưng vẫn kịp buông tràng cười ngạo mạn:

- Ngươi mà dám ư? Đi! Ha... Ha...

- Vù... Vù...

Định Hoàng cũng bật cười:

- Đa tạ nha! Lão ma! Ha... ha...

- Âm!

- Vút!

Đến lúc này lão Phi Thiên Ma phải đổi tràng cười thành tiếng quát cực lớn:

- Lão Tam cần trọng nào!

Nhưng tiếng quát của Định Hoàng đã kịp vang lên:

- Nạp mạng được rồi đó! Đờ!

- Vù...

Thật bất ngờ, Tam Lão Tổ vẫn đang rón ra rón rén định tìm dịp ám toán chàng, lão nào ngờ Định Hoàng dám mạo hiểm mượn lực phản kinh từ chiêu chưởng của lão Phi Thiên Ma để xuất kỳ bất ý lao vút vào lão với một ngọn kinh sấm sét.

Lão ú ó kêu lên:

- Ngươi...

Thình nộ lôi đình, Xạ Hồn Lão Tổ từ phía bên kia vụt quát:

- Chớ hại mạng lão Tam! Tiểu tử hãy...

Tiếng hét lạnh lạnh của Tây Môn Nguyệt vang lên khiến lão Xạ Hồn phải ngừng lời:

- Sao lão không lo thân lão? Bạch Vân Long Tứ Phương, đờ!

- Vù... Vù...

Đây cũng là lúc ngọn kinh của Định Hoàng va mạnh vào Tam Lão Tổ:

- Âm!

Và chưởng của chàng vậy là đã kết liễu một đời của Tam Lão Tổ ác ma.

- Oa!

- Phịch!

Trợn to hai mắt như hai cái lục lạc, Nhị Lão Tổ cuồng nộ lao đến:

- Ngươi phải đền mạng cho lão Tam! Đờ! Đờ! Đờ!

- Vù...

- Vù...

Định Hoàng vẫn ung dung chờ đợi, và đúng như chàng nghi ngờ, Phi Thiên Ma vẫn nhanh hơn Nhị Lão Tổ. Hay nói đúng hơn kinh thân pháp của lão bà Kiều Kim Liên quả nhiên lợi hại. Lão bà đưa Phi Thiên Ma đến với tiếng quát là tiếng quát của lão Phi Thiên Ma:

- Chớ nóng vội, lùi ngay! Hãy mau kết liễu nha đầu kia. Giao tiểu tử cho ta! Đờ!

- Vù...

Động thân sau nhưng lại đến trước và đến với một chuồng kinh di sơn đảo hải. Khí thế của lão Phi Thiên Ma khiến Định Hoàng phải nghi ngờ về ý định của chàng vừa nghĩ nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, chàng vẫn phải đối diện với sự thật.

Chàng nhìn trừng trừng vào cách phát chuồng của lão Phi Thiên Ma mà dè dặt tung ra những chuồng thăm dò.

- Đờ!

- Vù...

- Âm! !

Lần thứ hai Định Hoàng lại mượn lực lao đi.

- Vút!

Như đoán biết trước được ý nghĩ của chàng, lão Phi Thiên Ma gầm lên:

- Bám theo!

Lão bà Kiều Kim Liên lập tức lao đến:

- Vút!

Nhưng lão bà phải khựng lại như gặp phải một bức tường vô hình.

Trên tay Định Hoàng lúc này là tấm thân nhuộm đầy huyết của mục Kiều Tài Nhân. Tuy chàng không mở miệng quát tháo gì, nhưng qua cách chàng đang nắm giữ mục Kiều Tài Nhân kia, mục Kiều Kim Liên thừa biết nếu mục lao đến tiếp tục ắt chàng sẽ có thái độ. Dù đó là bất kỳ thái độ nào, kết quả vẫn là một. Con của mục Kiều Tài Nhân phải chết.

Mụ Kiều Kim Liên đứng lại là phải. Tâm trạng của Kiều Kim Liên như thế nào lão Phi Thiên Ma thừa hiểu. Vì thế lão phẫn nộ gào thét:

- Lao tiếp! Nếu không ta lập tức giết mụ.

Đến lúc này Định Hoàng mới lạnh giọng lên tiếng:

- Cứ thử xem, Định Hoàng này sẽ không khách khí đâu.

Mụ Kiều Kim Liên đứng như trời trồng và đôi mắt mụ quắc lên toàn những tia nhìn phẫn uất.

Biết rõ khó lay chuyển được mụ, Phi Thiên Ma chợt ấn tay vào hai đầu vai mụ:

- Tiểu tử đừng tưởng như vậy là thoát, xem đây:

- Vút!

Cái ấn tay của lão làm cho mụ Kiều Kim Liên phải khụy xuống. Tuy thế mụ lập tức sáng ngời hai mắt khi phát hiện Định Hoàng bất ngờ ném Kiều Tài Nhân qua một bên.

- Vù...

Đã thế, chàng còn cố tình phi thân chếch qua một bên.

Vút!

Đến lượt đôi mắt đầy tinh quang của Định Hoàng ngời lên khi thấy mụ Kiều Kim Liên thần tốc lao đến đón đỡ cốt nhục của mụ là Kiều Tài Nhân.

Vẫn chưa hết những điều làm cho Định Hoàng đặc ý. Mụ Kiều Kim Liên ngay khi cứu được cốt nhục, bỗng the the kêu lên:

- Lão Đại! Lão Nhị! Chạy thôi!

Vút!

Nhận ra tình thế có chiều thay đổi. Lão Xạ Hồn và lão Nhị lập tức kẻ buông bỏ Tây Môn Nguyệt, kẻ cắp lấy thi thể lão Tam cùng cuống cuống tháo chạy.

- Vút! Vút!

Mặc cho Tây Môn Nguyệt ngơ ngác, Định Hoàng cười lỏng lẻo đỉnh Côn Luân:

- Bây giờ là lúc ta và lão công bằng quyết đấu đây. Phi Thiên Ma lão lại đây nào! Ha... ha... ha...

Lão Phi Thiên Ma hạ thân xuống, nửa ngồi nửa nằm sắp lên một gộp đá to cao. Lão phần hện nhìn chàng:

- Hoá ra ngươi cố ý tạo ra tình huống này?

Chàng khinh khỉnh nhìn lão:

- Cố ý hay không cố ý, chẳng phải lão muốn hỏi ta về Nho Tiên và về Phật Công Thạch Bản sao?

Không hổ danh là một đại ma đầu từng làm rung chuyển võ lâm năm mươi năm trước. Do nhận ra tình thế đã rồi, lão Phi Thiên Ma nhanh chóng trấn tĩnh, lấy lại vẻ lạnh lùng và uy phong thuở nào.

Lão nheo mắt nhìn chàng:

- Phật Công Thạch Bản thì ngươi chưa có. Đủ hiểu, hoặc đó chỉ là thứ công phu ngoại truyền hoặc vật đó chưa thật sự đến tay ngươi.

Chàng nhìn lão thán phục:

- Ta đã đoán trước, lừa người khác thì dễ, lừa lão rất khó, không sai. Vậy lão chờ gì nữa không đến thu thập ta, trả mối hận bị Nho Tiên lập thêm trận giam giữ lão độ nào.

Lão cười nhạt, đầu gật gù:

- Ngươi vừa có tâm cơ vừa rất giáo quyệt. Hai lần vừa rồi ta biết ngươi chỉ thăm dò và định tìm chỗ sơ hở trong chiêu thức của ta. Ta nghĩ cuối cùng ta cũng gặp được đối thủ xứng tay vừa sức.

Chàng thâm thừa nhận những gì lão vừa nói và như vậy chàng cũng thừa nhận chàng chưa phải đối thủ của lão. Bởi cách nhận định sơ hở trong chiêu thức của đối phương, lão hiểu biết hơn chàng nên phải nhận định nhanh hơn chàng.

Tuy vậy ngoài mặt chàng vẫn tỏ ra thản nhiên, cố tình cho lão biết một điều:

- Lão có hiểu chút nào về lời nói của mục Kiều Tài Nhân lúc nãy không? Việc mục đã bảo ta chỉ giả vờ như người bị suy giảm chân lực.

Lão trúng kế của chàng:

- Ta cũng nghe chúng nói qua việc này. Ta nghĩ ngươi đã thật sự bị giảm chân lực ở lần đó.

Chàng khen vùi:

- Ta nói không sai, khó thể lừa được lão. Vậy lão có biết tại sao bỗng dưng ta có lại chân lực và có nhiều hơn trước không?

Lão càng lúc càng bị chàng dẫn dụ:

- Tại sao? Mà này, người đừng bảo ta đó là nhờ Phật Công Thạch Bản nha. Ta không tin đâu.

Chàng phì cười:

- Về việc này lão yên tâm, ta đã thừa nhận là lão đúng rồi. Riêng việc có lại chân lực ta không ngại cho lão biết. Đó là Tây Phương Phật đã trao hết chân truyền cho ta. Lão có muốn thử công phu Thiết Tự Hoá Phong của Thiếu Lâm không? Xem đây!

Vù...

Chát...

Bằng ống tay áo được tụ kinh. Định Hoàng quật nát tảng đá ở cách đó một trượng. Quá đủ cho lão Phi Thiên Ma tin.

Vút...

Phi Thiên Ma chống mạnh hai tay và xé gió lao đi.

Định Hoàng quát:

- Sao lại bỏ chạy? Đứng lại nào.

Nhưng lão Phi Thiên Ma đã chạy thực sự.

Khẽ thở phào, chàng lôi tay Tây Môn Nguyệt chạy ào lên núi.

Vút!

Để giải thích muôn ngàn nghi vấn đang làm rối loạn tâm tư Tây Môn Nguyệt. Định Hoàng nói trong nỗi sợ hãi phập phồng:

- Phàm người càng có nhiều tâm cơ càng dễ đa nghi. Lão Phi Thiên Ma cũng vậy, nên ta cũng phải dùng trí để dọa lão.

Thở ra, chàng tiếp:

- Đầu tiên ta đã cho lão thấy rõ tâm cơ của ta, hoàn toàn không kém lão. Không cách này cũng cách khác, ta cho lão mục kích nội lực uyên thâm của ta. Việc hạ mụ Kiều Tài Nhân sau một kích duy nhất là nhằm ý này. Sau đó dùng tâm cơ buộc lão phải thừa nhận chính vì lão nên Tam Lão Tổ phải thiệt mạng. Lão bắt đầu dè dặt đối với ta.

Tây Môn Nguyệt hỏi:

- Sao chàng cố ý nói cho lão biết chuyện Tây Phương Phật trao truyền nội lực cho chàng?

Định Hoàng vẫn cứ thờ ra:

- Nói có là không, nói không là có. Đạo lý này ta học ở Thoát Hư đại sư. Ta vận dụng đối với lão Phi Thiên Ma làm cho lão phải bán tín bán nghi hai việc. Một, ta thật sự được Tây Phương Phật trao truyền sở học. Hai, Phật Công Thạch Bản đã giúp ta như thế.

- Lão tin theo lời nào?

- Chưa thật sự tin vào lời nào. Cả hai điều, điều nào cũng đúng một nửa.

- Vì nghi hoặc lão phải bỏ chạy?

Chàng lắc đầu:

- Không phải, nói chính xác là lão sợ ta nhìn thấy nhược điểm của lão. Khi chưa tin chắc là có thể thắng ta hay không, lão ngại càng giao chiều lâu chừng nào càng dễ bị ta phát hiện chỗ sơ hở nhiều chừng ấy. Lão chạy là muốn tìm một chứng cứ xác thực, cũng là tạo cho lão một niềm tin là có thể thắng được ta.

Thở dài, chàng ngán ngẩm:

- Ta vẫn luôn tự dặn lòng. Đối phó với lão là một điều thiên nan vạn nan, sơ sẩy là mất mạng.

Tây Môn Nguyệt sững sờ:

- Cả khi chàng luyện xong công phu Phật Công Thạch Bản cũng không chắc chắn thắng được lão ư?

Chàng đưa mắt nhìn dăm ba hàng chữ có ghi trong lòng phiến đá Thạch Bản chàng vừa khai mở.

- Dù đây là tâm pháp Kim Cang thượng thừa, thử hỏi với kinh văn uyên thâm như vậy, ta phải mất bao nhiêu năm mới tạm gọi là thấu triệt? Chưa hết, như ở đây có ghi, kèm theo công phu này có phần chú giải, phần đó dĩ nhiên đã rơi vào tay Bạch Vân Thượng Nhân. Nàng nghĩ đi phải đến lúc cuối đời Bạch Vân Thượng Nhân mới tạm gọi là thông hiểu chỉ riêng phần chú giải đó. Ta hơn được sao?

Nàng nhíu mày nghĩ ngợi, sau mới hỏi:

- Nói như chàng, vị dị nhân ở Tử Sa Hà vì muốn thấu hiểu phần kinh văn này phải tìm một nơi hoang vắng như thế để ẩn diện tiềm tu?

Chàng gật đầu:

- Không sai. Ta cũng nghĩ như vậy. Thật đáng tiếc vị dị nhân đó chỉ lưu lại cho hậu nhân cách khai mở Thạch Bản, không hề lưu lại những gì vị dị nhân đã thấu triệt.

Chàng đứng lên, cất giấu miếng Thạch Bản vào chỗ cũ. Sau khi dùng lực ép miếng Thạch Bản trở lại hình dáng ban đầu.

Chàng bảo:

- Chúng ta đi thôi. Bất luận thế nào cũng phải tận diệt Kim Ma Bang và trừ khử lão Phi Thiên Ma.

Nàng ngăn lại:

- Chậm đã, thiếp nghĩ chàng chớ vội nản lòng. Đồng ý rằng Bạch Vân Tố Nữ chỉ có được phần chú giải nhưng giả sử vị dị nhân kia là người tìm thấy miếng Thạch Bản sau Bạch Vân tố nữ thì sao?

Chàng giật mình:

- Ý nàng muốn nói: Bạch Vân Thượng Nhân vì thiếu tâm pháp này nên chỉ riêng phần chú giải đã làm Thượng Nhân mãi sau này mới thấu triệt? Tương tự vị dị nhân do đến sau nên không có phần chú giải, vị dị nhân phải gặp đủ khó khăn để đi đến chỗ thấu triệt?

Tây Môn Nguyệt trở mắt nhìn chàng:

- Thiếp chỉ nảy ý nghi ngờ thôi. Không ngờ vừa nghe chàng đã hiểu và còn hiểu sâu xa, hiểu cả những điều thiếp không thể nào lường tượng ra.

Chàng trầm ngâm, bỏ qua lời khen của nàng:

- Đó cũng là cách giải thích tại sao cho đến nay đối với mọi người công phu này vẫn chỉ là thứ ngọa truyền. Phải rồi, Kim Cang Tuyết Công phải có đủ hai phần, thiếu một kể như công phu không thành tựu.

Tây Môn Nguyệt bắt kịp mạch suy nghĩ của chàng:

- Do thiếu phần tâm pháp, từ phần chú giải Bạch Vân Tố Nữ đã tự mà mò tạo ra một đường lối võ học biệt lập, đó chính là công phu Bạch Vân Môn.

Chàng lại giật mình:

- Ta đang suy nghĩ, không biết bằng cách nào tìm lại được nguyên văn của phần chú giải đang thiếu. Lời của nàng khiến ta nảy một ý.

Nàng mỉm cười:

- Thiếp cũng đoán ra. Chàng muốn xem qua kinh văn của Bạch Vân Môn?

Chàng lúng túng:

- Ta chỉ tìm phần chú giải thôi. Nếu chỉ dựa riêng phần tâm pháp do Bạch Vân Thượng Nhân lưu lại ta e chỉ đúng có một nửa.

Nàng lập tức nghiêm mặt:

- Thiếp nào dám nghi ngờ chàng vốn là trang quân tử đã làm thiếp khâm phục ngưỡng mộ. Đây chàng hãy xem.

Có nguyên nhân chính đáng, chàng nhìn lướt qua mười hai mảnh da mỏng có kí tự rõ ràng. Trả lại cho nàng, chàng bảo:

- Tất cả chỉ là cách vận dụng công phu. Sau khi đã luyện qua tâm pháp Bạch Vân Môn, nàng hãy lấy ra hai nửa mảnh da bìa.

Nàng trao ra. Có nửa mảnh cho đến giờ vẫn còn lẫn máu huyết của Kha lão đại, nên ký tự vẫn có đôi chỗ nhìn rõ. Đọc thoáng qua, chàng trả lại và cầm nửa mảnh da bìa còn lại. Đó là mảnh trước kia lúc Tây Môn Nguyệt dưới lối Bạch Diện Quái Nhân trước khi xô Định Hoàng vào Tuyết Trận Lạc Tiên Cốc có cho chàng nhìn thấy một lần.

Cầm nửa mảnh bìa da này, chàng không thể không nhớ lại câu chuyện lần đó.

Hiểu ý, Tây Môn Nguyệt thoáng bối rối vì đó là lần sai phạm đầu tiên của nàng đối với người mà sau này rõ ra chính là hôn phu của nàng.

Như muốn chuộc lỗi, nàng tự rạch chảy máu tay nhỏ từng giọt lên mảnh da bìa:

- Để thiếp giúp chàng nhìn thấy ẩn tự bên trong.

Thật lạ, máu loang đến đâu, những ký tự liền xuất hiện đến đó và chúng dần dần tan biến đi khi máu phải đến lúc rơi trượt khỏi lớp da trơn mịn ở phía ngoài.

Cảm kích sự hy sinh của nàng, chàng cố đọc thật nhanh, không để việc này kéo dài quá lâu làm Tây Môn Nguyệt phải phí nhiều máu.

Chàng gật đầu:

- Được rồi, ta nghĩ đây là nguyên văn của phần chú giải. Bạch Vân Thượng Nhân phải giấu kín như vậy vì sợ sau này có người nhìn thấy rồi tự suy diễn theo ý riêng, dẫn đến những ý nghĩ lệch lạc.

Nàng phải thừa nhận:

- Thiếp cũng cảm thấy như thế nên trước kia cứ mãi nghĩ không dám luyện. Chỉ sau này, nhờ chàng thiếp tìm thấy nữa mảnh sau. Từ đó việc luyện công thuận lợi hơn.

Chàng đưa mắt nhìn quanh:

- Chúng ta cần phải tìm một nơi thật kín đáo, nàng và ta cùng chiêm nghiệm Kim Cang Tuyệt Công này.

Mỉm cười với vẻ hoàn toàn yên tâm, không lo Định Hoàng sau này khó đối phó với Phi Thiên Ma nữa, Tây Môn Nguyệt cùng đi với chàng.

- o O o -